

Precum marea se'nfuriază
 Când furtunele-o muncese
 Și cu valuri se'narmează
 Cătră vânturi ce-o isbesc :
 Așa'n țara românească
 Mic și mare se sculau,
 Când străinii să răpească
 A lor drepturi cutezau !

Și când sala se impluse,
 Când eroii s'adunat,
 Când tocsinul incepuse
 Ca se urle'nfricoșat ;
 Ștefan strigă cu'nfocare :
 „Dați-mi spada să mă'ncing ;
 Dușmani mulți ! Onoare mare !
 Pentru-acei, care-i resping !“

Prin aceste citațiuni am căutat să inviem
 memoria nenorocitului Schelitti la publicul ce-
 titor ; cât pentru noi care am trăit și lucrat
 cu dănsul ani îndelungați, vom păstra puru-
 rea cea mai blândă amintire de acest amic
 scump, care era inzestrat cu atâta talent.
 Soarta ănsă a voit să-l pierdem în anii cei
 mai frumoși ai vieței !

Iacob Negruzzi.

ISCHIA *)

(*Lamartine, seconds méa. poét. II.*)

In alte lumi se duce strălucitorul soare ;
 Pe cer se sue luna în caru-i argintiu,
 Și'ncet, încet străbate adâncea 'ntunecare,
 Punând pe fruntea nopții un giulgiu străvăziu.

*) Insulă din Mediterana, în golful Neapoli.

De sus din munți lumina-i în mișcătoare unde,
 Se varsă peste dealuri ca un pârâu de foc,
 Se culcă pe costișe, ori pintre văi s'ascunde,
 Ori joacă'n sinul apei un nebunatoc joc.

Lucirile ei blânde în umbră 'mprăștiate,
 Prin intuneric zioă albastră zugravesce,
 Și fac în depărtare pe largul loc să 'noate,
 Și cerul și pământul ce în lumini plutesc.

Plin de simțiri Oceanul de pacinicele-i maluri,
 Scăldându-le-și alină amoru-i furtunos,
 Și insule și golfuri stringându-le iu valuri.
 Le recorește țermul cu abur umedos.

Cu drag urmează ochiul a valului mișcare,
 Ce-acum înaintește, acum se dă 'napoi,
 Ca un amant ce stringe o fată cu'nfocare :
 Ea 'ntăi se'mpotrivește, dar se supune-apoi.

Blând ca suspinul unui copil ce dormitează,
 Se'mprăștie în aer un glas tănguitor :
 Din cer să fie echo ce-auzul desfătează,
 Sau marea și pământul suspină de amor ?

El se înalță, cade, renaște și ear moare,
 Ca inima ce'n multe plăceri s'ar cufundă ;
 Natura'n nopți de-aceste a respiră se pare,
 Și ca și noi se plânge de fericirea sa.

Al nopții farmec soarbe cu simțurile tale,
 Și sufletu-ți la viață deschide,—o muritor !
 Se'nalță steaœa'n ceruri și te conduce 'n cale,
 Și umbrele te chiamă se te imbeți de-amor.

Vezi tu departe focul ce tremură pe munte ?
 De-a dragostelor mână acole-i aștitat :
 Iubita, ca și crinul, își pleacă a ei frunte,
 Și'n nerăbdare-așteaptă pe-al ei amorezat.

Frumoasa, cu-al ei suflet in visuri rătăcește,
 Și ochiul ei albastru resfrânge ceru'n el;
 Cu degetu-i chitara din când in când lovește;
 Pe vânt duioase glasuri se pierd după muncel:

„Ah! vino: lumea-i plină de-a dragostei tăcere;
 Ah! vin să bem al serei recoritor nectar!
 E ceas;—abea 'nălbește și'n umbre pânza piere,
 Ducend încet acasă pe pacinicul păscaș.

„Eu pânza ta urmat-am întreaga zi pe mare,
 Din ceasu'n care barca-ți de țerm s'a depărtat;
 Astfel și porumbița, din cuib cu 'nfiore
 Urmează'n sboru-i puil ce'n sus s'a înălțat.

„Când ea încet in umbră alunecă prin valuri,
 Recunoscut-am glasu-ți in echo de sub stiuci,
 Și boarea cald' a serei oprindu-se pe dealuri,
 Imi aducea cântarea-ți prin undele adânci.

„Când valul isbi'n coasta de spume înălbită,
 Eu numele tău stelei de mare l'am șoptit;
 Aprins-am a mea lampă, și dulcea ta iubită,
 C'o săntă rugăciune furtuna a gonit.

„Acum sub cer e numai repaos și iubire:
 In valuri vine unda la mal s'adoarmă lin
 Pe trunchiu-i floarea doarme, și chiar întreaga fire,
 Se stringe și adoarme pe-al nopții tainic sin.

„Vezi tu: pentru noi mușchiul e așternut in vale;
 Și via'n șerpi se'ndoaie după butucul seu;
 Unit al mării miros cu cel de portocale,
 Flori dulci și nevăzute anină 'n păscaș men.

„La tainică lumină a boltei drăgostoase,
 Culcați pe iasomie noi gingaș vom cântă,
 Pân luna cea balae inspre Misen se lasă
 A dimineței focuri stingend făclia sa.“

Ea cântă: glasu-i măndru din când in când s'o.
 prește,
 Și strunele chitarei lovite mai ușor,
 Zefirului aruncă un echo ce descrește,
 De sunete-adormite, de-oftări ce'n aer mor.

Acel ce-ar fi in suflet pătruus de infocare,
 In ceasul de iubire, sub cerul strălucit,
 Și 'n chipul unei măndre și tinere fecioare, -
 El ar simți de'odată tot visu-i implinit;

Acel ce sub un paltin, la ale mării șoapte,
 Cu stincele imprejuru-i, pe mușchiu culcat ar fi
 La ale ei picioare din zori și până'n noapte,
 Și numai in suspinuri ei tainic i-ar vorbi;

Acel ce-ar soarbe'n peptu-i suflarea ei mult dulce,
 Ear vântul sburând sprinten prin măndru păscaș,
 Pe pleoapa lui in treacăt l'ar face să se culce,
 Sau pe obraji să-i cază in șuviți aurii;

Acel ce-ar oprî timpul in răpizile-i pasuri,
 Și ar fiesă cu-amorul aici sufletul seu,
 Uitând că și pe țermuri sbor ale vremii ceasuri,
 Ar fi el om din lume, sau vre' un Dumnezeu?

Și noi, intinși pe coasta câmpiei inverzite,
 Pe maluri ce amorul in raiu le-ar fi schimbat,
 La plângătorul murmur a mării liniștite,
 La raza ce zimbește pe-un cer inseninat,

Aici unde norocul și viața-s la olaltă,
 Pe țermul ce cu ochii ș-l măsură iubim,
 Am respirat un aer din lumea cealaltă,
 Elisă!... Și se zice că trebui să murim!

S. G. Vărgolici.